

Avesta Art
Rymd. Rytm. Rum. 2006

Innehåll/Contents	2	Ines Matijević	24
Förord/Preface	3	Ebba Matz	26
Rymd. Ryt. Rum.	4	Sven Nilsson	28
Verket	6	Ken Sato	30
Space. Rhythm. Room.	8	Johan Thurfjell	32
The Works	9	Soile Yli-Mäyry	34
Modhir Ahmed	10	Avesta ström/Avesta Stream	36
Kjell Engman	12	Identitet/Identity	36
Torbjörn Grass	14	Masgud/The Blast God	36
Karin Gustavsson	16	Fakta/Facts	37
Tina Gverović	18	Verkförteckning/	38
Åsa Jacobson	20	List of Artworks	38
Mats Lodén	22	Utställningskarta/Map	39

Avesta Hot Art. Het konst i hyttan. För tolv år sedan lekte vi med orden. Avesta kommun hade tagit över det gamla järnverket och stod frågande inför hur ett kulturarv av nationellt intresse skulle ges nytt liv.

Järnverket har sin egen starka berättelse om Sveriges språng från bondeland till industrisamhälle. Arkitektoniskt bjuder det skönhet i form och material.

Ur ordlek och visionära tankar föddes Avesta Art. Där järnet en gång rann ur glödheta ugnar, tillför samtidskonsten ny hetta.

Nu välkomnar vi till Avesta Art 2006 – den sjunde stora konstutställningen. Temat RYMD tolkas bildligt av många konstnärer. Bokstavligen får Avesta Art i år också större RYMD när konsten flyttar in bland masugnarna och i den gamla martinsalen.

Vi välkomnar konstnärer med olika bakgrund och skilda uttryckssätt. Vi välkomnar besökare i alla åldrar till laddade möten mellan konst och industrihistoria.

Avesta Art visade vägen till Verket – en inlevelsemiljö för alla sinnen, där järnets väg och arbetarnas drömmar gestaltas konstnärligt. Avesta Art är nu en del av Verket.

I år tar Avesta Art ett steg till. Varmt välkommen med!

Lars Åke Everbrand
Avesta kommuns kulturchef

Avesta Hot Art. Hot art in the smelting works. Twelve years ago we played a word game. The town of Avesta had taken over the old ironworks and was faced with the question of how new life could be breathed into a piece of cultural heritage of national interest.

The ironworks has its own powerful tale to tell of Sweden's giant leap from a peasant society to an industrial economy. The materials it is built from and its design make it an object of architectural beauty.

The word game visionary ideas gave birth to Avesta Art. Where molten iron was once poured from the red-hot furnaces, modern art provides the heat.

Now we are opening the doors to Avesta Art 2006 – the seventh major art exhibition. The theme SPACE is interpreted pictorially by many of the artists. Literally, Avesta Art also has greater SPACE this year when the exhibition moves in among the blast furnaces and into the Martin hearth hall.

We welcome artists with a variety of backgrounds and art forms. We welcome visitors of all ages to this stimulating meeting between art and industrial history.

Avesta Art opened the way for Verket – The Works – an environment that provides an insight for all the

senses, where the life of iron and the dreams of the workers are presented artistically. Avesta Art is now an integral part of Verket.

This year Avesta Art takes another major step forward. Come along with us!

Lars Åke Everbrand
Cultural Director, Town of Avesta

Rymd. Ryt. Rum.

Avesta Art 2006 har temat *Rymd. Ryt. Rum.*

Så länge människan har varit människa har hon fascinerats av världsalltet – vänt blicken mot stjärnhimlen, sökt samband mellan sin egen plats på jorden och vintergatans oändlighet, ställt frågor om det ofattbara bortom alla himlakroppar... Rymden – den varsamt omslutande himmelskupan eller avgrundens svarta hål. I varje människa finns ett universum!

Rymd och rymlighet slår an tonen i ett rum – med estetisk eller social klangbotten. Det gamla järnverket rymmer både rymd och intimitet, bjuder både distans och närhet. I sommar erövrar konsten nya domäner. Stiliga salar, dunkla vrår och hyttans absoluta hjärtpunkt – masugnarna – bildar scenografi till konstverk från vår samtid, till konst med känselspröt in i framtid.

Rytmen är intensiteten i varje verk – konstnärlighetens puls och industriarvets. Det unika uttrycket. Repetitionen. Mellanrummet. I konsten talar färg, form, material och ton. Masugnarna minns ännu pulsslagen från sin drift – var tjugonde minut, dygnet om, året om, en uppsättning av malm, träkol och kalk, i ett enda andetag släppt mot glödande botten i den 1500 grader varma kroppen. Milsvida kring lyste kaskaden av eldstjärnor och rök som flög mot himlen.

Avesta Art 2006 tar hela det gamla järnverket i bruk. Rosthuset, den vackra katedrallika sal som först välkomnar, lever sedan 1995 nytt liv som konsthall. Här återkommer Avesta Art – med ständigt nya utmaningar. För första gången öppnas i år masugnshallens övre plan för konst. Högst upp vid masugnskransen dröjer steg efter uppsättaren, som svarade för det ansvarsfulla arbetet att på rätt sätt och med rätt proportioner fylla målet. I mellanplanets mörker möter rören som från masugn förde gas till rostugnens värmning. Även rummet intill de sparade martinugnarna rymmer i år konst – här härskade 1887-1954 den martinugn som kallades nummer ett. I taket vaktar ännu en travers.

Verket – en livfull historia

Tiderna förändras och vi med dem, konstaterade människor redan på Romarrikets tid. 1800-talets senare del var en förändringens epok i västvärlden. Ny, mekaniserad, ofta storskalig, teknik togs i bruk. Nya sätt att färdas, transportera och kommunicera utvecklades. Ekonomin gavs friare tyglar och blev alltmer internationell. Sverige anträdde vägen från bondeland till industrisamhälle.

Järnverket i Avesta är ett av landets första storsjörverk – i drift från och med 1874. Där kopparen under två hundra år hade regerat, restes den vackra, moderna och då makalöst stora hyttan. Steg för steg tillfördes spetsteknik i form av inte minst martinmetod och nya valsverk. Järnvägar, telefoni och så småningom eldrift ackompanjerade tidens melodi.

Nya tekniska språng inom stålindustrin gjorde järnverket till industriarv. 1938 falnade glöden i masugn, 1953-54 var också martinverkens saga all. 1986 kom anläggningen i Avesta kommuns ägo och efter en första varsam restaurering tog kulturskiftet vid. 1995 var det premiär för konstutställningen Avesta Art.

Verket är, kort och gott, namnet när industrihistorien möter samtidens – och framtidens – konstnärlighet, drömmar och teknik. I unika permanenta installationer, som bygger på besökarens egen medverkan, får masugnarnas flöden och inferno nytt sjudande liv. I operan *En tid fylld av liv* gestaltas arbetarens längtan och martinugnens frustande framställning av smidbart järn. I *Opera Taktil* är det industrihistorien som slår an tonen – och besökarna som bildar orkester. Därtill ges guidade industrihistoriska visningar, konserter, teaterföreställningar, poesiprogram, temautställningar, skapardagar för barn och mycket, mycket annat. Verket lever och bjuder kunskapsrika äventyr för alla generationer. Vartannat år återkommer Avesta Art.

Space. Rhythm. Room.

The theme of Avesta Art 2006 is *Space, Rhythm, Room*.

For as long as Man has existed, he has been fascinated by the world around him – turned his gaze to the stars, searched for a connection between his place on Earth and the endlessness of the Milky Way, asked questions about the unimaginable beyond all the heavenly bodies..... The Cosmos – a gentle heavenly canopy or the chasm's black hole. Each human being contains a universe!

Space and spaciousness set the tone in one room – with aesthetic and social overtones. The old ironworks contains both space and intimacy, offers both distance and closeness. During the summer art is to conquer new ground. Elegant halls, gloomy corners and the heart of the smelting works – the blast furnaces – set the stage for contemporary art, for art with feelers into the future.

Rhythm is the driving force in each work – the pulse of artistry and industrial heritage. The unique expression. Repetition. The intervening space. Colour, design, materials and tone all speak through art. The blast furnaces still recall the beat of the pulse when they were

in operation – each twenty minutes, 24 hours a day, a charge of ore, charcoal and chalk was release in the wink of an eye into the fiery bottom of the 1,500 degree body. The cascade of fiery stars and smoke that flew into the heavens lit the sky for miles.

Avesta Art 2006 occupies all of the old ironworks. The roasting house, that beautiful cathedral-like hall that first welcomes you, was given a new lease of life in 1995 as an art gallery. Avesta Art regularly returns here – always with new challenges. This year, for the first time, the upper floor of the blast furnace hall is open for art. High up in the charging gallery, can still be heard the steps of the charger who held the responsible job of filling the furnace in the right way with the right proportions. In the darkness of the halfway level are the pipes that carried the gas from the blast furnace to heat the roasting oven. Even in the adjoining room the preserved open-hearth furnaces are filled with art – here the open-hearth furnace known as number one was lord from 1887 to 1954. In the ceiling, an overhead crane still stands guard.

The Works – a lively history

Times change, and we with them, was something that people have said since the Roman Empire. The latter half of the 18th century was a time of change in the Western World. New, mechanised, often large scale, technology was introduced. New ways of travel, transport and communication were developed. The economy had a greater freedom and became more international. Sweden embarked on the road from peasant society to industrial economy.

The ironworks at Avesta is one of the country's first large scale works – in operation since 1874.

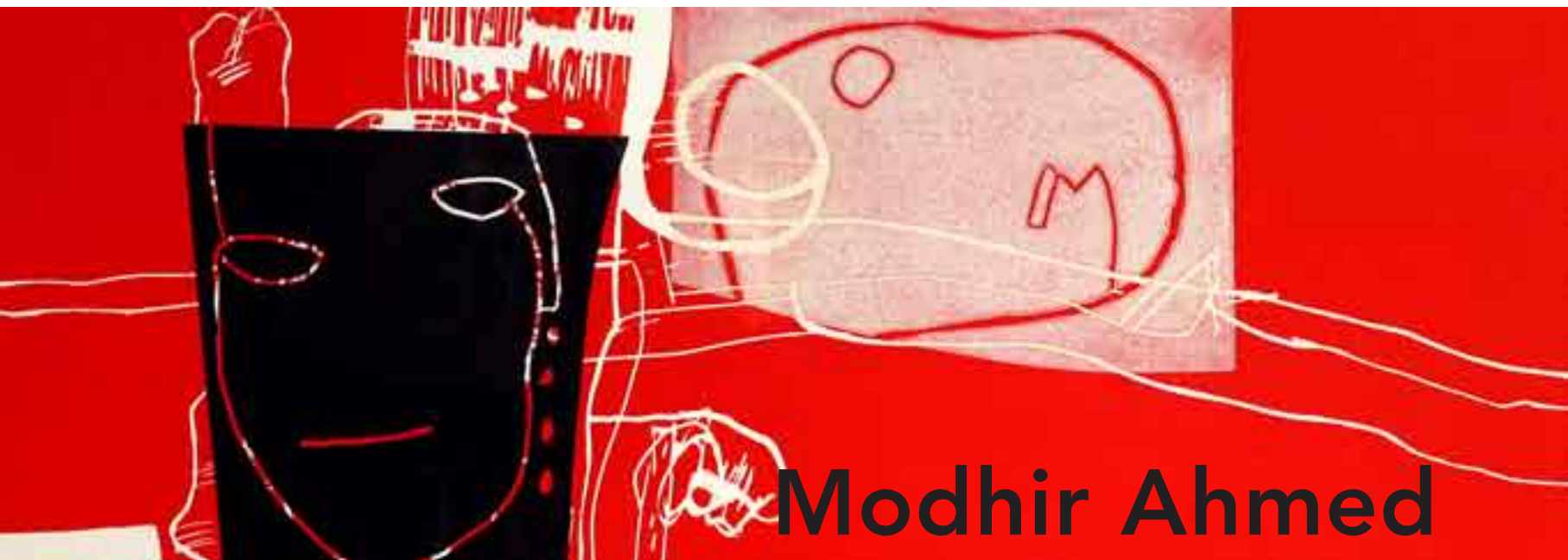
Where copper had been king for two centuries, a beautiful modern and, for its time, incredibly large smelting works rose from the ground. Step by step, cutting edge technology was introduced in the shape of the Siemens-Martin furnace and new rolling mills. The railroads, telephony and eventually electric power

New technology in the steel industry overtook the ironworks and turned it into industrial history. In 1938, the glow in the blast furnace dimmed. By 1954 the open-hearth furnaces had seen their day. In 1986 the works passed into the possession of town of Avesta and, after an initial careful restoration, a cultural shift took place. 1995 saw the première of an exhibition – Avesta Art.

Verket, The Works is, short and sweet, the name where industrial history meets today's – and tomorrow's – artistry, dreams and techniques. Unique, permanent installations, where the visitor's participation is an essential ingredient, give the flow and inferno of the blast furnaces new, seething life. The longings of the workers and the open-hearth oven's snorting production of malleable iron are portrayed in the opera *En tid fylld av liv* (A time filled with life). In *Opera Taktil* (Opera Tactile) it is industrial history that sets the tone – and it

is the visitors who are the orchestra. On top of this are industrial historical guided tours, concerts, theatrical performances, programmes of poetry, exhibitions on various themes, creative days for children and much, much more. Verket is alive and well, and offers informative adventure for visitors of all ages. And every other year there is Avesta Art.

Modhir Ahmed

Med kraftfulla rörelser hastar och klänger människogestalter på rostugnen i Avesta gamla järnverk. Några tycks inbegripna i arbetet att ladda ugnen eller lossa dess dyrbara innandöme av sprödgjord malm. Andra klamrar sig fast för att inte sugas in i flammande härd. För konstnären Modhir Ahmed är konsten ett spel mellan ytor, material och former. Figureerna är klippta på plats vid ugnen av zink- och aluminiumplåtar, återanvända från dagstidningars stora tryckpressar.

- **Rymd, rytm och repetition** är viktiga storheter i konsten. Fridsamma, nakna ytor för dialog med intensiteten hos motiv och mönster. Material med olika struktur och karaktär kompletterar varandra. Allt bildar tillsammans den helhet som ett konstverk är.

Modhir Ahmeds konstnärliga arbete rör sig från grafik till stora installationer. I årtionden har han utvecklat sina uttrycksätt, och han arbetar också som chef och ledare för Falu Konstgrafiska Verkstad.

- Det är en lång process att arbeta med grafik. Själv låter jag snabba, intensiva stunder av skapande växla med vilande väntan. Till exempel kan jag trycka ett rött slätt fält på 50 blad, som sedan får mogna, kanske

i årtal, för att sedan kompletteras med både motiv och ett tunt karaktärsstarkt papper som förs på.

Varje blad i Avesta Art är ett unikt verk i blandteknik. Genom ansikten, farkoster, fält, färger och applikationer talar verken ändå ett gemensamt språk. Själv säger konstnären att han har lekt fram verken – att de är kompositioner utifrån lust och erfarenhet. Den vita fria ytan är lika viktig som den medvetet formade svarta pricken. Innehållet finns helt i betraktarens tankevärld.

Modhir Ahmed betonar miljöns betydelse i konsten – både rummets samspel med konstverken och behovet av miljöanpassade vätskor och metoder i själva skapandet.

Modhir Ahmed är född 1956 i Bagdad, utbildad vid konstakademier i Bagdad och Warszawa. Han medverkar i grafikutställningar världen över. Just nu är han i färd med att färdigställa en konstbok, tillägnad Tomas Tranströmers dikter, som ska ställas ut i biblioteket i Alexandria i Egypten.

With vigorous movements, human figures rush and climb on the roasting kiln in Avesta's old ironworks. Some appear involved in the work of loading the kiln or emptying out its valuable content of brittle ore. Others are holding on for the lives so as not to be sucked into the flaming hearth. For Modhir Ahmed art is a play between surfaces, materials and shapes. The figures have been cut out onsite by the kiln from sheets of zinc and aluminium recycled from the daily newspapers' enormous printing presses.

"Space, rhythm and repetition are important ingredients in art. Peaceful, naked surfaces create dialogue with intense motives and patterns. Materials of various structures and character complement each other. To form together the whole that is a work of art."

Modhir Ahmed's artistic work ranges from graphics to major installations. For decades he has developed a way of expressing himself as well as working as the head and leader of the Falu Graphical Arts Workshop.

"Working with graphics is a long process. For my part I switch between rapid, intensive periods of creation and quiet contemplation. For example I can print a red, plain field of 50 sheets which then mature, maybe over several years finally to be complemented with a motive and a thin, paper with a strong character.

Each sheet at Avesta Art is a unique work of mixed techniques. Through the faces, boats, fields, colours and applications, the works even so talk a common language. The artist himself says that he played to create the work – that they are compositions based on enthusiasm and experience. The white, clean surface is just

as important as the consciously shaped black dot. The content comes entirely from the onlooker's world of ideas.

Modhir Ahmed emphasises the importance of the environment in art – both the interplay of the room with the works of art and the environmentally adapted liquids and methods used in the actual creation.

Modhir Ahmed was born in 1956 in Baghdad and studied at the academies of art in Baghdad and Warsaw. He participates in graphic exhibitions around the world. At the moment he is in the process of completing a book of art dedicated to the poems of Tomas Tranströmer, which is to be exhibited at the new library in Alexandria, Egypt.

Kjell Engman

- **Smederna, klädda** i sin arbetsmundering i vitt och svart, dras med i gäckande, förförisk dans av hyttans vita fru. Vem är hon, den sägenomspunna kvinnliga gestalten, som i hyttans dunkel både lockar och skrämmer? Bär vita frun alltid varsel om olycka – eller finns hos henne också en vänlig lekfullhet som spelar alla ett spratt? Kanske smederna vet...

Kjell Engman tolkar hyttans liv – och dess tid – i en värld av glaskonst. Gripen av den scen som arbetets katedral utgör, gestaltar han drömmar – eller mardrömmar – hos de människor som en gång hade sina liv förbundna med järnverket.

- Vita frun är huvudpersonen. Vi vet inte säkert var hon är – om hon finns. Smederna symboliserar arbetarna, som höll hytta och martinverk i drift, dygnet om, året om. Det vitglödande järnet, som borde tappas ut vid masugnens botten, rinner här överraskande ut i gyllene strömmar. I ett grottmörkt hörn skimrar iskristaller och herrskapsfolket syns samlas vid sin bar. Med högragen elegans övervakar brukspatronen – i smyg – det hela. Är allt en snyvilla?

Närvaron av 1920-talet är påtaglig – med sitt dåförtiden utmanande

mode i djärva klänningar och högklackade dansskor och med verklig-
hetens masugn som bildar både fond och centrum. Masugnen var ny
1915. Tidsandan, efter det stora världskriget, var också ny. En underton
av undergång tränger sig på – en föraning om 1930-talets haverier för
världens ekonomi och demokrati och för den storskaliga industrialis-
mens allra första skapelser.

- Människan bär alltid en mask. Vilken vi för stunden sätter på, beror
på sammanhanget, säger konstnären.

Kjell Engman arbetar sedan trettio år som glaskonstnär. Myter, legen-
der, sagor och drömmar tar ofta gestalt i hans verk. Fantasins väktare
steg fram i *Drömmarnas tempel*. I *Myternas vatten* utforskade han livets
källa i en installation som förenade skogsrån, älvor, najader och dryader
från kulturer över hela jorden. "Glas är magi", säger han själv. I mötet
mellan glaskonsten och dess scen tillför han också gärna ljus och toner.

Kjell Engman är född 1946 i Stockholm, utbildad vid Konstfackskolan
och sedan 1978 verksam vid Kosta Boda glasbruk. Hans glaskonst visas
över hela världen, och hans bruksglas förenar konstnärlighet och lekfull-
het i många, många hem.

“The smithies, dressed in their working uniforms of black and white, are enticed into a seductive dance by the white wife of the smelting house. Who is she, this mythical female figure who, in the gloom of the smelting house, both attracts and repels? Does the white wife always bear warnings of an accident – or does she also come with friendly playfulness to play practical jokes on everyone? Maybe the smithies know...”

Kjell Engman interprets the life in the smelting house – and its time – in a world of crystal art. Touched by the scene being played out in this cathedral of work, he interprets the dreams – or nightmares – of the people whose lives were once bound to the ironworks.

“The white wife is the main character. We don’t know for certain who she is. The smithies symbolise the workers who kept the smelting house and the open-hearths running, 24 hours a day throughout the year. The white hot iron, which should be tapped from

the bottom of the blast furnace, surprisingly runs out here in a golden stream. In a cave-like gloomy corner glisten ice crystals and the gentry can be seen gathered together at a bar. With lofty elegance the owner of the ironworks furtively watches over the whole scene. Is it all an illusion?

The presence of the 1920s can be felt – with what was then challenging clothes of daring dresses and high-heeled dancing shoes, and with reality’s blast furnace that creates both a background and a focal point. The blast furnace was new in 1915. The spirit of the time, after the Great War, was also new. An undertone of doom permeates the whole – a premonition of the collapse of the world economy and democracy in the 1930s, and of the very first creation of large scale industrialism.

“People are always wearing a mask. Which one we have on at any moment depends on the situation,” says the artist.

Kjell Engman has worked as an artist with glass for 30 years. Myths, legends, folktales and dreams often feature in his work. Imagination’s watchman stepped forward in *Drömmarnas temple* (The Temple of Dreams). In *Myternas vatten* (Water of the Myths) he examined the source of life in an installation that brought together the siren of the woods, elves, nymphs and dryads from cultures around the globe. “Glass is magic,” as he puts it. In the encounter between glass art and these scenes, he also likes to convey light and tones.

Kjell Engman was born in 1946 in Stockholm, studied at the College of Arts, Crafts and Design and has worked at the Kosta Boda glassworks since 1978. His art is on display throughout the world and his output for daily use combines artistry and playfulness in many, many homes.

Torbjörn Grass

- **Rymden och rytmen** grep mig i det gamla järnverket. En gång i tiden trodde människor att jorden var medelpunkt i världsalltet. I industrialismens utvecklingssprång var masugnen ett nav. I mänskligt liv är varje jag ett centrum.

På masugnskransen högst upp i hyttan ljuder Torbjörn Grass konstverk *Tänk att bara snurra runt, runt, runt...* Verket sätter jorden – och människan – i centrum. Torbjörn Grass är tonsättare och musik hans uttryckssätt. Masugnens rundade lock blir jorden, Tellus, där besökaren i vila kan inhämta signaler från de åtta andra planeterna i vårt solsystem. Konstverket av ljud bjuder till begrundan över jordens roll i universum – och besökarens egen roll på jorden.

- Klaudios Ptolemaios, en grekisk astronom vid vår tidräknings början, formade *Almagest* – en tolkning av universum med jorden i centrum. Hans sanning bar i ett och ett halvt tusen år. Nu vet vi att jorden är ett korn i en ofantlig helhet. Samspelet mellan individ och kollektiv gäller också för människan och mänskligheten. Hur kan varje människa växa och komma till sin rätt i en tillvaro, där vi alla tycks snurra runt, runt, runt?

Torbjörn Grass mötte industrins miljöer redan som barn, då han följde sin pappa på uppdrag för Ångpanneföreningen. Storskaligheten, faran, skönheten – allt ser han nu förenas i industriarvet. I flera år har gamla järnverket i Avesta varit en kär arbetsplats för den vuxne tonsättaren. Här har han tolkat arbetarnas liv, längtan och drömmar i kompositionen *martinverksoperan*, här har han skapat *Opera Taktil*, en ljudverkstad, där besökande barn och vuxna själva slår an tonen, här har han skildrat skiftet från bondesamhälle till industriland i ljudverket *Anno 1874*.

- Industrialismen var länge bläögd inför sin påverkan på naturen. Har vi på allvar väckts ut den oskuldsfullheten? Vad betyder vårt högteknologiska samhälle för framtidens ekosystem?

Torbjörn Grass har verkat som musikchef i Teater Västmanland. Nu arbetar han frilansande som tonsättare, musiker och universitetslärare. Han är född 1953 och utbildad vid musikhögskolan i Stockholm. Till hans verk i Avesta Art har Martin Hedén gjort en litterär och bildkonstnärlig illustration.

"I was seized by the sense of space and rhythm when I entered the Old Works. Man used to believe that the Earth was the centre of the universe. At the beginning of the Industrial revolution, the blast furnace was a hub. For human beings, every ego is a focal point."

In the charging gallery, high up in the smelting house, you can hear the strains of Torbjörn Grass' *Tänk att bara snurra runt, runt, runt...* (Imagine just spinning round, round, round...) This work puts the Earth – and Man – at the centre. Torbjörn Grass is a composer and music his means of expression. The blast furnace rounded lid is the Earth, Tellus, where the visitor can in peace absorb signals from the other eight planets in the solar system. This work of art invites you to reflect over the role of the Earth in the universe – and the visitor's own role on Earth.

"Claudius Ptolemaeus, a Greek astronomer at the beginning of our calendar, wrote *Almagest* – an interpretation of the universe with the Earth as its centre. His version of reality lasted one and half millennium. Now we know that the Earth is just a grain of dust in an immeasurable entirety. The interplay between the individual and the group also applies to a human being and humanity. How can each person grow and find his place in life where everything appears to spin round, round, round?"

Torbjörn Grass came into contact with industry's reality as a child when he followed his father on his trips inspecting boilers. Enormity, danger, beauty – now he sees all this come together in the industrial heritage. For several years, the old ironworks at Avesta has been a beloved place of work for the adult composer. Here he has rendered the lives, desires and dreams of the workers in his work the Martin furnace opera; here he has created *Opera Taktil* (Opera Tactile), a sound workshop where visiting children and adults themselves strike the notes; here he has portrayed the transition from the peasant society to industrial country in the composition *Anno 1874*.

"For many years, industrialism was naïve about its effect on nature. Have we really awoken from that innocence? What is the impact of our hi-tech society on tomorrow's ecosystem?"

Torbjörn Grass has been master of music at Teater

Västmanland. Now he is a freelance composer, musician and university teacher. He was born in 1953 and studied at the Stockholm College of Music. To complement his work with Avesta Art, Martin Hedén has created a literary and visual arts illustration.

Karin Gustavsson

- **En enda ögla** kan byggas på i oändlighet. Konst tar tid – det är ett undersökande arbete för att både utveckla former och uttrycka idéer.

Karin Gustavsson skissar aldrig sina konstverk – de växer fram när hon arbetar direkt i materialet. Hon är textilkonstnär, utbildad vid Högskolan för Design och Konsthantverk, HDK, i Göteborg, och de senaste åren har hon virkat alla sina konstverk.

- Inom varje människa finns en längtan bort. Ibland längtar vi utan att veta vart. Så kom mitt verk *I wish I could go to Hawaii* (Jag önskar jag kunde resa till Hawaii) till. Med en älg, ett kamerastativ och en palm gestaltas drömmen i konstverket, som nu turneras i Riksutställningars 100 tankar om konsthantverk. Nästa verk blev *Hawaii Hawaii Hawaii* – en virkad skog av palmer – som presenterades i Liljevalchs vårsalong 2005.

- **I det gamla järnverket** i Avesta placerar jag *Strandad* – ett gyllene konstverk, som glänser i mörkret. Det är min naiva tolkning av att industri är – och har varit – en guldgruva för utveckling.

Det glittrande konstverket utmanar hyttans dunkel. Det mjuka materialet i den solida miljön ger en annan motsats. *Strandad* inbjuder betraktaren till eftertanke. Hur kom jag till just denna hållplats i livet, vart är jag på väg?

Karin Gustavsson summerar nu fem år som professionell konstnär. I icke föreställande objekt virkar hon konstverk som likt jakttroféer kan hängas på väggen. Genom Riksutställningars och Svenska Institutets internationella kontakter delar hon arbetsveckor med en textilkonstnär från Dakar. De möts i sitt skapande, i en ömsesidig – ordlös – kommunikation. Det konstnärliga arbetet kompletterar Karin med att skapa kläder, unikt designade kläder, som säljs i hennes eget namn. Lockad av gränsöverskridandet, vill hon göra kläder mer konstnärliga och konsten mer flärdfull. Leende säger Karin Gustavsson att hon lever i en gyllene tillvaro. Hon tycks mena det – och unna alla oss andra det samma.

Karin Gustavsson är född 1969 i Viken i Skåne och verksam i Stockholm.

“A single loop can be built up infinitely. Art takes time – it is an investigative process that both develops shapes and expresses ideas.”

Karin Gustavsson never sketches her works – they emerge directly when she works with the material. She is a textile designer, a student of the School of Design and Crafts in Gothenburg, and during the last few years she has crocheted all her works of art.

“Everybody has an urge to get away. Sometimes we have this urge without knowing where we want to go. That’s how *I wish I could go to Hawaii* came into being. With an elk, a camera tripod and a palm, the dream takes shape in the work of art which is now part of the National Exhibitors’ travelling exhibition, 100 tankar om konstantverk (100 thoughts about art). The next work was *Hawaii Hawaii* – a crocheted forest of palms – which was first shown at Liljevalch’s spring exhibition in 2005.”

“At the ironworks in Avesta I’m showing *Strandad* (Stranded) – a golden work of art that glistens in the dark. It’s my naïve interpretation of what industry is – and has been – a goldmine for development.”

This glittering work challenges the gloom of the smelting works. The soft material against this hard background provides another contrast. *Strandad* invites the visitor to reflect. How did I arrive at this stopping place in life; where am I going?

Karin Gustavsson now sums up five years as a professional artist. In works that are not figurative, she crochets her art that hangs on the wall like hunting trophies. Through the international contacts of the National Exhibitors and the Swedish Institute, she is sharing a working week with a textile designer from Dakar. Their creativity brings them together in mutual, silent communication. To complement her artistic work, Karin designs clothes, unique creations that she sells under her own name. Lured by crossover, she wants to make clothes more artistic and bring more flair to art. Smiling, Karin Gustavsson says that she lives in a golden world. She seems to mean it – and wishes the rest of us could do the same.

Karin Gustavsson was born in 1969 in Viken, Skåne and works in Stockholm.

Tina Gverović

- **Min konst bygger** ofta på utforskande av de möjligheter som öppnas när vi är medvetna om att en och samma yta variationsrikt kan disponeras på olika vis. Det kan innebära samtidig närvaro av olika tidsperioder, flera icke-linjära berättelser och beskrivningar av arbetsteknik, knuten till skapandet av verket.

- **Jag har undersökt** idéer om tillhörighet till särskilda territorier och hur människan hittar vägen genom lögnerna från en bedräglig statsapparat eller parerar inför sovrade bilder av de sociala sammanhangen. I en tid då ett land geografiskt återskapas, har människans längtan till – eller avvisande av – tillhörighetskänsla väsentlig påverkan på hennes identitet och nationalitet.

- Att förstå begränsningen i gränser – såväl fysiska statsgränser som de personliga gränser som evigt är närvarande i olika skikt i både samhället och konsten – är ett huvudtema i mitt arbete.

- Frågor om tillhörighet resulterar ofta i konstverk som rör arkitektur och dess påverkan på individen och gruppen. Att i konsten förmedla flera synsätt på hur en plats eller person kan upplevas, skapar med-

vetenhet om den fragmentisering och det förytligande av subjekt som sker.

- **I min konst finns** också strävan att behandla relationen mellan en subjektiv, intim upplevelse – ömsom starkt kontrasterad, ömsom diskret invävd – och en till synes objektiv, allmän syn på situationen. Detta kan ses som konstnärens inneboende dualism, men kan också uppfattas och upplevas av betraktaren. Utforskandet av att "tala för sig själv" och att "tala för andra" återkommer i mina verk.

Tina Gverović är född 1975 i Zagreb, utbildad vid konstakademier i Kroatien och Nederländerna och nu verksam i både Zagreb och London. Hon arbetar med måleri och med installationer, där ljud, ljus eller film ofta ingår. Till teaterproduktionen av *Oidipus* har hon gjort scenografi. Tina Gverović har medverkat i utställningar i en rad europeiska länder och därtill i New York och New Dehli. Hennes arbete har prisbelönats av bland andra FN:s organisation för utbildning, vetenskap och kultur, Unesco, och kroatiska kulturdepartementet.

“The subjects of my own art often stem from investigations into the possibility of a variety of different positions within one space. This might mean involving the presence of different times, nonlinear and multiple stories, and descriptions of the techniques involved in the creation of the work.”

“I have looked at ideas about belonging to particular territories, and negotiating the fiction of the imaginary state apparatus or the projected image of the social surroundings. The desire for, or rejection of, this sense of belonging during the process of geographical re-tailoring of a country has a considerable effect on one’s identity and nationality.”

“Understanding the limits of one’s borders – physical

borders of the state or personal borders present in the different layers of our societies and art – is a main focus of my work.”

“Addressing issues of belonging often results in work that deals with architecture and its influence on individuals and the group. Creating different views of the perception of one place or character suggests an awareness of the process of fragmentation of the subject, of the subject being scattered.”

“There is an aspect of my work that continues to deal with the relationship of a subjective, intimate experience – sometimes starkly juxtaposed, sometimes quietly interwoven – to a seemingly objective, general view of a situation. This may be seen as a duality within

the artist, but it can also be perceived and experienced by the viewer. Exploration of “speaking for oneself and speaking for others” is a recurring element in my work.”

Tina Gverović was born in Zagreb in 1975, studied at Croatian and Dutch art academies and is now based in Zagreb and London. She paints and makes installations, where sound, light or films are ingredients. She has also designed the set for a production of *Oedipus*. Tina Gverović has taken part in exhibitions throughout Europe as well as in New York and New Delhi. United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization, UNESCO, the Croatian Ministry of Culture and other institutions have given her awards.

Åsa Jacobson

Likt en vänligt varm planet i rymden svävar Åsa Jacobsons konstnärliga säng i det gamla järnverkets malmbås. Sitt tunga tegel till trots, lyfter konstverket från stenlagt golv. I ljud av is som bryts sönder och droppar som vågar falla, öppnar sig dialogen med hela universum.

- **Konstverket bjuder** till ett möte mellan lätt och tungt, mellan varmt och kallt. Besökaren är välkommen att vila i kontrasten – att bokstavligen lägga sig ned och i ro avläsa signaler från den varma tegelbädden, från naturens egen tonsättning, från industriarvets minnen, från omgivande kosmos och från sitt inre jag.

Tegelsängen, som bär namn av sjön Sillen i Södermanland, är ett i raden av Åsa Jacobsons keramiska objekt i gränslandet mellan konstverk och möbel. Tidigare har hon skapat pallar av tegel och bord av lera – allt i växelverkan med den brukskonst som hon gör i form av bland annat keramiska fat.

Säng Sille har Åsa skapat i nära samspel med Patrik Strömdahl, som

arbetar med ljud i egna kompositioner samt med ljudläggning av film. Livfullt berättar de om skridskoturen, då isen plötsligt ljöd av spänning och sprängdes till flak, och Patrik skyndade hem efter teknik som fångade naturens krafter i märklig konsert. Det isbrottet – och vårens vattendropp – är nu en del av helheten vid Åsas konstverk.

Kartbilderna på sängen ger vid första anblicken en förnimmelse av Manhattans gatunät. I själva verket är de fragment från Lantmäteriets karta över oskiftade tegar i jordbrukslandskapet vid sjön Sillen. Besökarens visionära tanke får därmed en historisk rottråd, samtida med det gamla järnverket som nu är konsthall.

Åsa Jacobson är född 1959 i Stockholm, utbildad vid Konstfackskolan och verksam som konstnär och keramiker i Västerlång i Södermanland. Hon har gjort en rad offentliga utsmyckningar och tillhör konsthantverksgruppen Blås&knåda i Stockholm.

Like a friendly warm planet in space, Åsa Jacobson's artistic bed hovers in the old ironwork's ore store. Despite its heavy bricks, this work of art floats above the paved floor. To the sound of ice being crushed and drops that dare to fall, a dialogue opens with the whole universe.

"This work of art is an encounter between light and heavy, between warm and cold. The visitor is welcome to relax in the contrast – to literally lie down and in peace and quiet interpret the signals from the warm brick bed, from Nature's own composition, from the memory of the industrial heritage, from the surrounding cosmos and from its inner ego.

The brick bed, which takes its name from Sillen, a

lake in the county of Södermanland, is one in a series of Åsa Jacobson's ceramic objects in the borderland between art and furniture. Earlier she created stools of bricks and tables of clay – when she is not making household goods like ceramic bowls.

Åsa has created *The Bed Sille* in close collaboration with Patrik Strömdahl who works with sound in his own compositions as well as soundtracks for films. They vividly describe a skating trip they made when the ice suddenly groaned under the weight and split into floes which made Patrik rush home to find a way of capturing Nature's powers in a striking concert. The breaking of the ice – and the drops of spring water – are now an integral part of Åsa's work of art.

At first sight the maps of the bed give an impression of the street layout on Manhattan. In actual fact they are fragments from the National Land Survey of Sweden's map of unallocated parcels of land in the agricultural landscape around Lake Sillen. In this way the picture in the visitor's mind is given a historical root, contemporary with the old ironwork which is now an art gallery.

Åsa Jacobson was born in 1959 in Stockholm, studied at the School of Arts and Crafts and works as an artist and potter in Västerlånga in Södermanland. He has made a series of public decorations and is a member of the Blås&knåda handicraft group in Stockholm.

Mats Lodén

- **Vi människor väljer** ofta att titta bort. I skolan och på arbetsplatserna vill vi inte se mobbingen. I det internationella samspelet vill vi inte se att förändringarna i Asien och Afrika kommer att påverka livet i Europa.

Mats Lodéns konstverk i Avesta Art skildrar hur människor förhåller sig till varandra. I *Figures in position* är alla gestalter – utom en – upptagna av sig själva. Endast en spanar nyfiket på omvärlden. Både blygsel och egoism begränsar människans intresse för andra. *Väntarna* ställer frågor om delaktighet och utanförskap. Som skulpturgrupp är den en del av Mats livsprojekt att konstnärligt belysa vad det innebär att offra och att själv bli ett offer.

”Det handlar om alla kulturers värdighet”, sa en betraktare i mötet med Mats Lodéns gestaltning av människan. Oavsett var vi är födda och har vår kulturella förankring, är vi människor med lika värde och oändligt många gemensamma drag. Mats skulpturer sträcker sig bortom hudfärg, ålder och kön.

Mats Lodén själv är berörd av sina resor till Kina 2005. De gav existentiella upplevelser av att jorden inte är oändligt stor och att män-

niskor, trots olika kulturer, är varandra så lika. I sommar är han en av värdarna när kinesiska konstnärer kommer till Dalarna och gemensamt symposium för träskulptörer.

För den som färdas genom Dalarna är Mats Lodéns lysande blå konstverk i Säter och Gagnef nu välkända och uppskattade landmärken. *Ett tecken från stjärnorna* välkomnar till Säter, med yxans stränga form och hela vintergatans lockelse. Stiligt och genialt enkelt uttrycks Dalälvarnas förening i Gagnef.

- Den ultramarinblå färgen är ett arv från min mormor konstnärinnan Dagmar Lodén, säger Mats och berättar om barndomen i en konstnärsfamilj. Inga daghem fanns, och när både mamma och pappa var engagerade vid Konstfack fick barnet följa med.

- Först valde jag bort konsten, blev verkstadsmekaniker och timmerman. Med hantverkarens kunskap landade jag sedan som konstnär. Att skulptera är ett sätt att ta reda på hur livet är och hur det kan gå vidare.

Mats Lodén är född 1951 i Stockholm.

“People often choose to look the other way. When we are at school and work, we don’t want to see that mobbing is taking place. In the wider world, we don’t want the changes that are taking place in Asia and Africa to affect our lives here in Europe.”

The works of Mats Lodén on display at Avesta Art depict how people relate to one another. In *Figures in position*, all the characters – except one – are absorbed in themselves. Only one is looking curiously at the world around him. Both shame and egoism curb people’s interest in one another. *Väntarna* (Waiting) asks questions about involvement and alienation. As a sculptured group, it is a part of Mats’ lifelong project to illuminate through art what it means to make sacrifices and be a victim yourself.

“It’s all about the dignity of cultures,” said a visitor on seeing Mats Lodén’s interpretation of people. Irrespective of where we are born and have our cultural roots, we are all of equal worth and have innumerable common characteristics. Mats’ sculptures reach beyond colour of skin, age and gender.

Mats Lodén was impressed by his trip to China last year. It provided existential experiences of the world not being infinitely large and that people, despite differences in culture, are very alike. This summer he is one of the hosts when a group of Chinese artists come to Dalarna for a joint symposium on sculptures in wood.

For those travelling around Dalarna, Mats Lodén’s brilliant blue arts of work in Säter and Gagnef are now famous and highly appreciated landmarks. *Ett tecken från stjärnorna* (A Sign from the Stars) welcomes you to Säter with the severe form of the axe and the attraction of the whole Milky Way. The confluence of the rivers of Dalarna is stylishly and ingeniously expressed at Gagnef.

“The use of ultramarine is a legacy from my grandmother, the artist Dagmar Lodén,” says Mats and talks about his childhood in a family of artists. Then there was no kindergarten, and when his mother and father were involved in the School of Arts, Crafts and Design then the children had to go along.

“Initially I dropped art and became an engineer and carpenter. Through my knowledge of handicrafts I then became an artist. Sculpting is a way of finding out what life is all about and being able to carry on.”

Mats Lodén was born in 1951 in Stockholm.

Ines Matijević

- **Som kvinna är jag** ständigt intresserad av just kvinnotemat, som är centralt i de flesta av mina verk. Nästan alltid genomför jag mina idéer i traditionell grafisk teknik, och det i sig är ett sätt att konfrontera det gamla med det nya. Kontraster mellan olika synsätt är också viktiga i min konst.

- **I verket Evolution**, till exempel, kontrasterar jag den unga och den gamla kvinnokroppen – kvinnor som är sköra, oskuldsfulla, erotiska, sexuella eller aggressiva. I kompositionen använde jag bland annat konst från antikens Grekland, från gamla till moderna mästare. Min slutsats är att det är män som har skulpterat kvinnors ansikten och kroppar – och därmed skapat den stereotypa bilden av kvinnlighet som dominerar värderingar och ideal.

Evolution består av 600 litografier på duk – var och en 14 x 14 cm – sammanfogade till ett verk, där frågor om kvinnans värde och vär-

dighet ställs på sin spets. Med verket *Eva och Adam* tapetserade Ines Matijević flera våningar i ett galleri. Två meter höga grafiska blad med kvinnor och män, vackra i sin naturliga nakenhet, kommenterar trotsigt den förhärskande normen med kvinnans underkastelse.

- **I verket Music Boxes** (Speldosor) i Avesta Art vill jag återuppliva det förflutna genom ett kuriosaföremål, speldosan, som har dött i denna tid av storhetsvansinne. Därför har jag gjort enorma speldosor som riktiga små balleriner dansar i. Jag har förenat musik, rörelse och serigrafins grafiska tryck på plexiglas. Bland annat vill jag spegla kontrasten mellan den levande kroppen och den som är avbildad på dosan.

Ines Matijević är född 1982 i Osijek och studerar nu vid konstakademien i Zagreb med inriktning på grafik. Hon har haft separatutställningar i både Kroatien och USA och därtill deltagit i en rad samlingsutställningar.

“As a woman, I am constantly interested in women as a theme, which is essential for most of my artworks. Almost always, I carry out my ideas through a traditional graphic technique, which in itself is a way to confront the old with the new. Contrasts between different viewpoints are also important in my art.”

“In the work *Evolution*, for example, I contrast the young and the old female body – women who are fragile, innocent, erotic, sexual, or aggressive. In its composition I have used, among other things, art from ancient Greece, from old to modern masters. I came to the conclusion that men are the ones who have sculptured

female faces and bodies – thus creating the stereotype of femininity that dominates values and ideals.”

Evolution is composed of 600 lithographs on canvas, each 14 x 14 cm, combined into an artwork in which questions of women’s value and dignity are brought to a head. In the work *Eve and Adam*, Ines Matijević papered several storeys of a gallery. Two meters high graphic prints of women and men, beautiful in their natural nudity, made defiant statements about the predominant norm of female subjection.

“In the Avesta Art work *Music Boxes* my aim is to revive the past through a curiosity, the music box, which has

died out in this megalomaniac world. Therefore, I have made huge music boxes in which small real ballerinas are dancing. I have united music, movement and silk-screen printing on Plexiglas. Among other things, I wish to express the contrast between the living body and the one printed on the box.”

Ines Matijević was born in 1982 in Osijek and is currently studying graphic art at the Academy of Fine Arts in Zagreb. She has had several exhibitions in Croatia and the United States and has also taken part in group shows.

Ebba Matz

- **Konsten ger rymd** och är i sig en världsrymd. Konsten kan röra sig fritt i alla led, ta in allt som är viktigt och ge det ett uttryck.

Ebba Matz sfär tänjer gränserna i järnverkets gamla malmbås. I sfärens inre finns rymden – det fria utrymmet för tankar och drömmar. I sin gestalt bildar det samtidigt en glob med tydliga longituder och latituder. I fotografiska porträtt möter konstnären själv sfären.

- Varje människa har sin egen sfär, som kan slutas eller öppnas inför andra människor. Ibland är vi helt försjunkna i vår egen värld, andra gånger tar vi språnget ut i en ny och okänd tillvaro. Hur skulle vi själva möta ett främmande klot som landar i vår vardag? Vilket gensvar ger vi människor som trängs med oss i bussen?

Ebba Matz konstverk utmanar gränsen mellan det inre och yttre – i människans eget jag likaväl som i världsalltet. En del av hennes verk bjuder besökaren att stiga in, att bli aktör eller regissör i en akt som ger

insikt i människans egen inre värld. När natten faller över Fredens torg i Helsingborg glittrar Ebba Matz stjärnhimmel med hundra lysande ljus bland gatstenarna i verket *Från skymning till gryning*. I skulpturparken Konst på hög i Kvarntorp blänker hennes bäck *Rännil* i rostfritt stål – i ett motsägelsefullt möte mellan rörelse och beständighet .

- Jag tillför ofta foton i mina verk. Foton förankrar konsten i verkligheten, samtidigt som foton i sann direkthet eller medveten förvrängning åskådliggör människans många olika ansikten – varje individs föränderliga identitet.

Ebba Matz är född 1963 i Leksand och utbildad vid konsthögskolan i Stockholm. Genom stipendium tillbringade hon åren 1996-98 i Berlin, mitt i stadens spännande förändringsskede. Ebba Matz bor och arbetar i Stockholm och har medverkat i en lång rad utställningar i Europa och Amerika.

“Art creates space and is itself a cosmos. Art can move freely in all directions, absorb everything that is important and give it expression.”

Ebba Matz' sphere stretches the limits in the iron-work's old ore store. The interior of the sphere is space – the free room for thoughts and dreams. At the same time its shape forms a globe with clear lines of latitude and longitude. Through photographic portraits the artist meets the sphere.

“Everybody has their own sphere which can be closed or opened on contact with other people. Sometimes we are totally engrossed in our own little worlds, other times we take a leap into the unknown. How would we react if we met an alien globe that landed in our lives?”

What response do we give to people who jostle with us on the bus?”

Ebba Matz' works of art challenge the boundary between the internal and the external – in Man's own ego just like in the cosmos. Some of her works invite the visitor to enter, to become an actor or director in an act that provides an insight into a person's own inner world. As night falls over Fredens torg (Freedom's Square) in Helsingborg, Ebba Matz' starlit sky glitters with hundreds of shining lights among the paving stones in the work *Från skymning till gryning* (From Dusk to Dawn). Her stream *Rännil* (Trickle) in stainless steel shines in the sculpture park in Kvarntorp – a contradictory meeting between movement and constancy.

“I often use photos in my works. They create a tie between art and reality at the same time as they illustrate Man's multitude of faces with true directness or conscious distortion – each person's ever changing identity.”

Ebba Matz was born in 1963 in Leksand and studied at the College of Fine Arts in Stockholm. Grants enabled her to live in Berlin from 1996 to 1998, at the height of the city's transformation. Ebba Matz lives and works in Stockholm and has participated in a series of exhibitions in Europe and America.

Sven Nilsson

Långt in i den gamla martinsalen finns en svart dörr med guldknopp till handtag. Innanför väntar konstnären Sven Nilssons oändliga korridor.

- **När du som besökare** för första gången kliver in genom dörren möter en korridor som fortsätter bort i oändligheten. På sidorna finns identiska dörrar med guldknappar som, tillsammans med rummets blå heltäckningsmatta, påminner om miljön i ett hotell. Inne i konstverket märker du snabbt att korridoren i själva verket är en labyrinth, konstruerad av speglar. Korridoren kröker sig, men i varje vinkel finns en spegel som visar vad som finns runt hörnet. Långt bort i korridoren skymtar spegelbilden av din egen ryggtavla. När du rör dig framåt, upplever du att du på avstånd följer efter dig själv.

I rummet finns en stark känsla av att vara sedd. Även om besökaren är ensam kan hon uppleva sig vara betraktad av en obestämd person. I själva verket är det hennes egen blick som ständigt synar henne i nacken.

Sven Nilsson har aldrig varit intresserad av att verket ska vara ett inlägg i debatten om övervakningsamhället.

- Mitt mål är snarare att nå fram till inre, psykologiska processer och människans tankar och idéer kring dessa. I mina arbeten blir alltid betraktaren en del av konstverket. Vem är jag? Vad styr mig? är frågor som väcks.

Korridoren har tidigare visats i Stockholm Art Fair 2002. I Avesta Art har verket fått ett större utförande med en ökad bredd i gången.

Nu arbetar Sven Nilsson med ett permanent konstverk för samhället Henån på Orust. I en anlagd vattenpöl invid torget ska ett animerat objekt överraska den som nyfiket tittar ner. En illusion skapas som sätter betraktarens verklighetsuppfattning på prov.

Sommaren 2006 ska Sven Nilsson tillbringa i Berlin, dit han kommer via ett konstnärstipendium som gerateljé och bostad. Det blir en tid av experimenterande och ett utrymme att testa nya vägar. "Att utvecklas fritt är konstnärens ständiga utmaning", säger han själv.

Sven Nilsson är född 1977 i Veberöd, utbildad vid Konsthögskolan Valand i Göteborg och nu bosatt i Göteborg och Ljusdal.

In the deep recesses of the old Martin hearth hall is a black door with a golden doorknob. Behind the door waits the endless corridor of the artist Sven Nilsson.

“When you as the visitor go through the door for the first time you see a corridor that goes on forever. On the sides there are identical doors with golden doorknobs that, together with the room’s blue fitted carpet, is reminiscent of the environment in a hotel. Once inside this work of art, you soon realise that the corridor is in fact a maze made from mirrors. The corridor twists and turns but in each corner there is a mirror that shows what is around the corner. Far down the corridor you get a glimpse of a reflection of your own back. When you move forward it feels as though you are following yourself at a distance.”

The room gives you an overwhelming feeling of being watched. Even if the visitor is alone, there is a feeling of being observed by an unknown person. In fact it is the visitor’s own gaze that is constantly burning into his own neck.

Sven Nilsson has never been interested in his work being part of the debate on surveillance in today’s society.

“If anything, my aim is to reach into the inner, psychological processes and Man’s thoughts and ideas about them. In my works, the watcher is always a part of the art. Who am I? What controls me? are some of the questions that arise.”

Korridoren (The Corridor) was previously shown at the Stockholm Art Fair 2002. At Avesta Art, the work is a larger version with wider passages.

Sven Nilsson is now working with a permanent work of art for the community of Henån on the West Coast island of Orust. In a constructed pool of water close to the town square, an animated figure will surprise anybody who inquisitively looks into the water. An illusion is created that tests the observer’s sense of reality.

Sven Nilsson is going to spend the summer of 2006 in Berlin thanks to an art scholarship that provides both a studio and accommodation. It is to be a time of experimenting and an opportunity to test new ideas. “Developing without restrictions is the perpetual challenge that faces the artist,” as he puts it.

Sven Nilsson was born in 1977 in Veberöd, studied at the Valand College of Art in Gothenburg and now lives in Gothenburg and Ljusdal.

Ken Sato

- **Mina tecken dansar** fram, gestaltar känslor och ögonblick, saknar bokstavlig betydelse. Naturen själv bidrar med nyanser genom sandens eget språk. I poetisk rymd finns behov av pauser – andrum. Också tomrummen – runt tecknen och mellan konstverken – har därför sin betydelse.

Ken Sato anknyter i sitt konstnärliga skapande ofta till kalligrafin. Han är född och uppvuxen i Japan och skolades som barn i kalligrafins konst. Att skriva skönhet är kalligrafins ursprungliga väsen, men den unge Ken Sato erfor att skapandets lekfullhet och konstnärlighet stängdes av traditionstyngda dogmer. Han lämnade Japan, först för USA och sedan för Sverige. 1966 kom han till Stockholm, där han verkar som konstnär med både verklighet och dröm i fokus. Hans kalligrafi är helt abstrakt.

- **En litterär text** har sin rytm. På linjen med bokstäver finns också mellanrum och punkter. Jag formar bilder med kalligrafisk klang, som vill inbjuda till eftertanke. Var har jag varit, vad hände där? Vart är jag på väg? Livet är inte ett ständigt flöde av händelser. Livet har sina vil-

stunder, som ger perspektiv. Till faktiska erfarenheter behöver vi lägga fantasins erbjudanden.

- Under hela mitt konstnärliga liv har jag arbetat med olika uttrycksformer och med olika arbetsmaterial. Mina tankar är inte statiska – jag vill arbeta fritt, expressivt, koncentrerat och rytmiskt i min konst.

Redan 1981 började Ken Sato sitt experimenterande med sand i konstverk. I bonde- och bergslagsbygder runt Sala, där Ken Sato och hans familj har sommarhus, samlade han sand av skilda kulörer och olika kornstorlek att forma kalligrafiskt. Efter drygt tio år tog ett mer systematiskt samlande vid, och genom egna och vänners resor rymmer hans sandbank nu all jordens färging av sands färg och form. Sandkonst, där varje korn har naturlig nyans i behåll, är Ken Satos signum.

Ken Satos konst visas i hela Sverige och i Japan. Inte utan bävan lät han den poetiska, abstrakta kalligrafin möta det moderna Japan, som visade sig vara öppet för att se hur sanden – som stumt material – ger livgivande ljus i konstverk som med distans tolkar traditionen.

Ken Sato är född 1946 i Numazu i Japan.

“My characters dance off the material, represent feelings and moments, lack literal meaning. Nature herself contributes with nuances through the language of the sand itself. In the poetic cosmos pauses are necessary – space to breathe. Therefore the void – around the characters and between the works of art – also has meaning.”

In his artistic creation, Ken Sato often forms a link with calligraphy. He was born and raised in Japan and learned calligraphy as a child. Writing beauty is the original essence of calligraphy, but the young Ken Sato has learned that creation’s light-heartedness and artistry were eclipsed, weighted down by the dogma of tradition. He left Japan, first for the USA and then came to Sweden. In 1966 he arrived in Stockholm where he works as an artist with the focus on reality and dreams. His calligraphy is totally abstract.

“A literary text has its own rhythm. On the line with letters there are also spaces and full stops. I create pictures with a calligraphic tone that invite reflection. Where have I been, what happened there? Where am I going? Life is not a continuous flow of events. Life has its moments of relaxation which provide perspective. We have to add what the imagination offers to real experiences.”

“I have worked with a variety of ways of expression during my artistic life and with different materials. My thoughts are far from static – I want to work freely, expressively, concentrated and rhythmically with my art.

As early as 1981, Ken Sato experimented with creating art from sand. In the farming and mining country around Sala, where he and his family have their summer cottage, he collected sand of a variety of colours and grain sizes to shape calligraphically. After ten years

the collecting became more organised and through his own travels and those of his friends his bank of sand now contains all the beauty of sand’s colour and variety that the world can offer. Sand art, where each grain retains its natural subtle distinction, is Ken Sato’s hallmark.

Ken Sato’s art is on show throughout Sweden and Japan. Without trepidation, he encourages the meeting between poetic, abstract calligraphy and the modern Japan, which proved to be receptive to seeing how sand – as a mute material – breathes living light into works of art, an interpretation that brings a new perspective to interpreting tradition.

Ken Sato was born in 1946 in Numazu, Japan.

Johan Thurfjell

- **I det ögonblick du** vaknar, har du nattens drömmar i behåll. Mellan dina drömmars undermedvetna värld och din vakna medvetna tanke förs en kamp. Omedelbart kan drömmar ofta tecknas ned. Väntar du någon sekund, försvinner de i ett töcken.

Johan Thurfjell har renskrivit en egen dröm i verket *Close (not yet)* i Avesta Art. Skärpan går inte att ta miste på – ändå är berättelsen gäckande svårfångad. Framför betraktarens ögon upplöses bokstäverna, rinner ut i tomma intet.

- Ord och texter tar ofta plats i mina konstverk. Texter har ett direkt tilltal, som nästan alla kan förstå – text är många gånger mer lättillgänglig än bildkonst. Ändå väljer jag bort poesin och prosan. Orden har förstås betydelse och utgör en stor del av upplevelsen av verket. Ordens innebörd samverkar med det visuella och tvärt om. I det samspelet finns konstupplevelsen. Jag vill låta texter tala visuellt.

I den konstnärligt gestaltade drömmen möter Johan sin döde farfar – en man född på 1920-talet i Norrbotten, i vuxna år verksam i Stockholm. Den spöklika historien får sin inramning och belysning som hämtad från farfars eget hem...

Ett försök att förstå är Johan Thurfjells uppmärksammade verk som genom fler än tusen färgglada post-it lappar åskådliggör konflikten mellan Israel och Palestina. Varje färg har sin historiska eller personliga källa, mönstret speglar frågans aktualitet – tidens rytm. Verket har vandrat i Sverige genom Riksutställningar och sedan visats i Los Angeles och Milano.

- Verkligheten är inte svart och vit, nyanserna är många, säger konstnären, som fick motivation till verket när han på plats i USA följde de omedelbara reaktionerna på attentaten den 11 september 2001.

Johan Thurfjell är född 1970 i Solna, utbildad vid Konstfackskolan och Otis college of Art & Design i Los Angeles. Han arbetar med konstnärliga installationer, tuschteckningar, filmer och dataspel och bor nu i Stockholm. "Johan Thurfjell väjer inte för det känslomässigt banala, det som är för oss alla lika. Minnet, drömmen, tvivlet, hoppet, det djupast mänskliga tar gestalt... Det djupast personliga blir allmängiltigt." löd motiveringen för Ljunggrenska Konstnärspriset, som han erhöll 2004.

“The moment you wake, you can remember the night’s dreams. A battle rages between the unconsciousness of the world of dreams and your thoughts when you are awake, conscious. Dreams can often be noted down immediately. Wait more than a second and they evaporate with the mist of sleep.”

Johan Thurfjell has made a fair copy of one of his dreams in his work *Close (not yet)* at Avesta Art. The lucidity cannot be mistaken – even so the tale is elusively difficult to see. The words dissolve, run out into the sand in front of the visitor’s eyes.

“Words and texts often feature in my work. Texts speak to you immediately, which virtually everybody can understand – text is quite often more accessible than visual art. Even so I reject poetry and prose. The words mean something of course, which is a large part of experiencing the work. The meaning of the words

interacts with the visual, and vice versa. It is in this interaction that you find the experience of the art. I let the text speak visually.”

In the artistically represented dream, Johan meets his dead grandfather – a man born in the 1920s in North Bothnia and who spent his working life in Stockholm. This spooky story is put into context and highlighted as though taken from the grandfather’s own home....

Ett försök att förstå (An Attempt to Understand) is Johan Thurfjell’s work that has aroused great attention as it illustrates the conflict between Israel and Palestine through the medium of thousands of colourful post-its. Each colour has its historical or personal source; the pattern reflects the immediacy of the question – time’s rhythm. This work has been shown throughout Sweden and then in Los Angeles and Milan.

“Reality isn’t just black and white, there are many

nuances,” says the artist, who was inspired to create the work when he was in the USA and followed people’s reactions in the immediate aftermath of 11 September 2001.

Johan Thurfjell was born in 1970 in Solna, studied at the College of Arts, Crafts and Design, and Otis College of Art & Design in Los Angeles. He works with artistic installations, pen-and-ink drawings, films and computer games, and lives in Stockholm. “Johan Thurfjell doesn’t flinch for the artistically banal, that which is the same for all of us. His memory, dreams, doubt, hope, the most human takes shape... The most personal becomes universally applicable.” were the reasons given for his receiving the Ljunggrenska Artists Prize in 2004.

Soile Yli-Mäyry

- **Konst är inte endast** personliga avspeglingar av konstnärens egna upplevelser i livet. Äkta konst växer alltid i mötet med betraktaren. Verket blir större än konstnärens liv.

Människans bräcklighet tar gestalt i Soile Yli-Mäyrys målningar. Vilka våra yttre åthävor än är, gnager osäkerheten inom oss och sätter den sköra självtilliten på prov. Räcker jag till? Håller jag måttet?

- Mänsklighetens gåva är modet att göra misstag, att gå vilse och sedan finna en väg. Så lär vi känna oss själva bättre. Så blir vi tryggare. Vi ska söka oss själva i oss själva, och sedan vara öppna för samspel med omvärlden. Passionen att få uttrycka sig konstnärligt är densamma för amatören som för den professionella konstnären – kanske är det just djärvheten att bekänna brister som skiljer oss åt. I misslyckandets oförsägbarhet föds det nya.

Soile Yli-Mäyry har många uttryckssätt. Konstnärligt skapar hon fritt, utan skisser eller suddgummin. Palettkniven ger hennes konst ett personligt språk. Hon talar flera språk – även flera visuella. Soile Yli-Mäyry

föddes av föräldrar som inte kunde höra och som av sin samtid därför ansågs vara stumma, och i kommunikationen med omvärlden blev Soile och hennes syskon nyckelpersoner. Teckenspråket har, enligt Soile, en lätthet som får talade ord att framstå som tunga. Bildkonsten med sin direkthet är nu hennes främsta uttrycksmedel.

Drömaska heter en av Soile Yli-Mäyrys stora målningar i Avesta Art. Elden och den ännu brinnande askan återkommer ofta i hennes verk. Hon ger förgängelsens betydelse för det nya spirande livet en tydlig roll. Människan är alltid blott en människa – ej av konstnärinnan definierad som kvinna eller man.

Soile Yli-Mäyry är född 1950 i Kuortane i Finland och utbildad vid konstakademier i Helsingfors och Stuttgart. Hon har också en licentiatexamen i statskunskap vid Helsingfors universitet. Soile Yli-Mäyry har haft fler än två hundra separatutställningar i ett trettiotal länder och är en av Finlands mest internationellt verksamma konstnärer. Bostad och ateljé finns i Lahti.

"Art is not just a personal reflection of the artist's own experiences. Real art always grows on contact with the onlooker. The work becomes larger than the artist's life."

Man's frailty takes shape in Soile Yli-Mäyry's paintings. Whatever our outward appearance, uncertainty eats away at us and tests our fragile self-confidence. Am I good enough? Do I measure up?

"Man's gift is the courage to make mistakes, to get lost and then find the way. That's how we learn to know ourselves better, that's how we become more confident. We should look for ourselves in ourselves and then be open to the interplay with the world around. The passion for expressing oneself artistically is

the same whether you are an amateur or a professional artist – maybe it is this self-assurance to acknowledge our deficiencies that distinguishes us. Failing in the unpredictable is like being reborn."

Soile Yli-Mäyry has many ways of expressing herself. Artistically she creates freely, without sketches or erasers. The palette knife endows her work with a personal touch. She speaks several languages – even several visually. Both Soile Yli-Mäyry's parents were deaf and at that time considered to be mute so Soile and her siblings were key figures for communication. According to Soile, sign language has a lightness that makes the spoken word seem clumsy. Visual art, with its directness, is now her main medium for expression.

Drömaska (Dream Ash) is the name of one of Soile Yli-Mäyry's large paintings at Avesta Art. Fire and the still burning ash are themes that often feature in her work. She gives decay a meaning for the newly emerging life a distinct role. Man is always just Man – the gender of whom is not defined by the artist.

Soile Yli-Mäyry was born in 1950 in Kuortane, Finland and studied at academies of art in Helsinki and Stuttgart. She also has a licentiate in political science from Helsinki University. She has had more than 200 exhibitions in over 30 countries and is one of Finland's most internationally acknowledged artists. Her home and studio are in Lahti, Finland.

Avesta ström

En nestor i svensk konst, Lennart Rodhe, skapade för Avesta Art 1997 verket *Avesta ström*, där järnets röda band och älvens blå band flödar fram i ett mer än tjugo kvadratmeter stort bildpussel. Grönskande rännilar och vitalt vita näckrosor signalerar kulturens lyskraft. *Avesta ström* är inköpt av Avesta kommun och har fått sin permanenta placering på gavelvägg i rosthuset. Läs mer om Lennart Rodhe (1916-2005) i Avesta Arts katalog 1997.

Identitet

I verket *Män som faller* inbjuder Robert Brečević till växelspel, där besökarens initiativ påverkar konstverkets män.

- En bild avgränsar tid och rum. I regel stänger den ute betraktaren. Interaktiva verk ger delaktighet och kan öppna våra sinnen för ifrågasättande. När besökaren går över en gräns, utmanar och stör hon eller han personen i konstverket. Frågor om identitet och integritet ställs på sin spets. Besökaren provas i sin syn på könsroller, på människovärde och på zoner för bekvämlighet i socialt umgänge.

Delay Mirror handlar om självbild kontra avbild, om identitet och verklighetsuppfattning. Verket är konstnärligt skapat av Magnus Jonsson och Tobi Schneider och programmerat av Robert Brečević och Fredrik Petersson.

Verken är producerade av The Interactive Institute och inköpta av Avesta kommun. Läs mer i katalogen för Designår 2005.

Masgud

- Före tolkning och tyckande finns ett nolläge, då allt är tillåtet och möjligt. Nolläget är ett friskt nu – en öppenhet att möta upplevelser och tankar utan förutfattade meningar.

Orden är Arijana Kajfes – en konstnär som arbetar i gränslandet mellan konst och naturvetenskap, ofta fysik. I Verket i Avesta har hon fört in *Masguden* – ett öga som vakar över de besökare som stiger in i en av de mäktiga masugnarna. I själv verket är ögat en projicering av ögat hos en annan besökare, som just då hemlighetsfullt betraktar betraktaren genom ett teleskopliknande rör där ugnens innandöme syns. Läs mer om Arijana Kajfes (född 1963 i Zagreb) i Avesta Arts katalog 2004.

Avesta Stream

A doyen of Swedish art, Lennart Rodhe, created in 1997 for Avesta Art the work *Avesta ström* (Avesta Stream) where iron's red band and the river's blue band flow together in a twenty-square-metre pictorial puzzle. Verdant rivulets and vigorous white water-lilies announce culture's luminosity. The painting was acquired by the Town of Avesta and now has a permanent place on the gable wall of the roasting house. Read more about Lennart Rodhe (1916-2005) in Avesta Arts 1997 catalogue.

Identity

In his work *Män som faller* (Men who are falling), Robert Brečević invites you to take part in an interplay where the visitor's initiative affects the men in the work of art.

"A picture clearly defines time and space. As a rule it excludes the observer. Interactive works provide participation and can open our senses to posing questions. When visitors cross a boundary, they challenge and disrupt the person in the picture. Questions about identity and integrity are brought to a head. The visitor's view of gender roles, human dignity and zones of convenience in social contact is tested."

Delay Mirror is a question of our own and other's views of ourselves, of identity and our perception of reality. The work was artistically created by Magnus Jonsson and Tobi Schneidler and programmed by Robert Brečević and Fredrik Petersson.

The works were produced by The Interactive Institute and acquired by the Town of Avesta. Read more in the catalogue for Design Year 2005.

The Blast God

"Before you interpret and form an opinion your mind is neutral and everything is permissible and possible. This neutral state is a fresh now – a receptiveness to experiences and thoughts without preconceived notions."

These are the words of Arijana Kajfes – an artist who works on the borders between art and science, often physics. For Verket in Avesta, she has created *Masguden* (The Blast God) – an eye that watches over the visitor who enters one of the massive blast furnaces. In actual fact the eye is a projection of the eye of another visitor who at that moment is watching the watcher through a telescope-like tube through which the inside of the furnace can be seen. Read more about Kajfes (born in 1963 in Zagreb) in Avesta Art's 2004 catalogue.

Avesta Art 2006 arrangeras av Avesta kommun Organized by Town of Avesta

Tack till samverkande museum

Thanks to

Museet för samtidskonst i Zagreb
Museum of Contemporary Art, Zagreb
Curator Vesna Meštrić

Ekonomiska bidrag Support

Sparbanksstiftelsen Dalarna
Landstinget Dalarna
Arbetsförmedlingen Avesta

Sponsorer Sponsors

Avesta Smide
Avesta Tidning
BGC Plåt AB
Fröberg's Bygg & Järnhandel
Kosta Boda

Ledningsgrupp Executive group

Lars Åke Everbrand och Kenneth Linder

Konstnärssurval Selection of artists

Lars Åke Everbrand och Kenneth Linder

Konsthängning Art display

Jan-Erik Pettersson

Symbol för temat Rymd

Symbol of the theme Space

Jan-Erik Pettersson

Katalog Catalogue

Omslag Cover

Kjell Engmans installation *Vita frun*, detalj.
The installation *The White Wife* by Kjell Engman, detail.

Foto Photo

Jonas Palm

Illustration

Jan-Erik Pettersson

Text

Karin Perers

Översättning Translation

Richard Emery, Fair Copy

Grafisk form Layout

Nina Kotoneva

Repro/tryck Printed by

Prinfo Avesta Offset

ISBN

91-631-8988-7

© Kultur Avesta, Avesta kommun

Verkförteckning / List of Artworks

Modhir Ahmed

Inga titlar
Untitled
Ingen titel/Untitled

Grafiska verk, blandteknik
Graphic Work, mixed media
Installation

Kjell Engman

Vita frun
The White Wife

Installation i glas
Installation in glass

Torbjörn Grass

Tänk att snurra runt, runt, runt...
Imagine just spinning
round, round, round...

Installation av ljud
Sound Installation

Karin Gustavsson

Strandad/Stranded
The Diva in Training Collection

Installation
Bijouterier/Trinkets

Tina Gverović

Scenography I, II, III.

Målningar/Paintings

Åsa Jacobson

Säng Sille/The Bed Sille

Installation

Mats Lodén

Väntarna
Waiting
Figures in position

Skulpturer i trä
Sculptures in wood
Skulpturer i trä
Sculptures in wood
Skulpturer i trä
Sculptures in wood
Skulpturer i trä
Sculptures in bronze

Hunden, svanen och månen
The Dog, the Swan, The Moon
Spelmän/Musicians

Ines Matijević

Music Boxes

Installation

Ebba Matz

Mellan ruta 3 och 4 nära noll
Between Squares 3 and 4, Near Zero

Installation
Installation

Sven Nilsson

Korridor/The Corridor

Installation

Ken Sato

Utan titel/Untitled
Meditation I-V

Sandmålningar/ Sand art
Sandmålningar/ Sand art

Johan Thurfjell

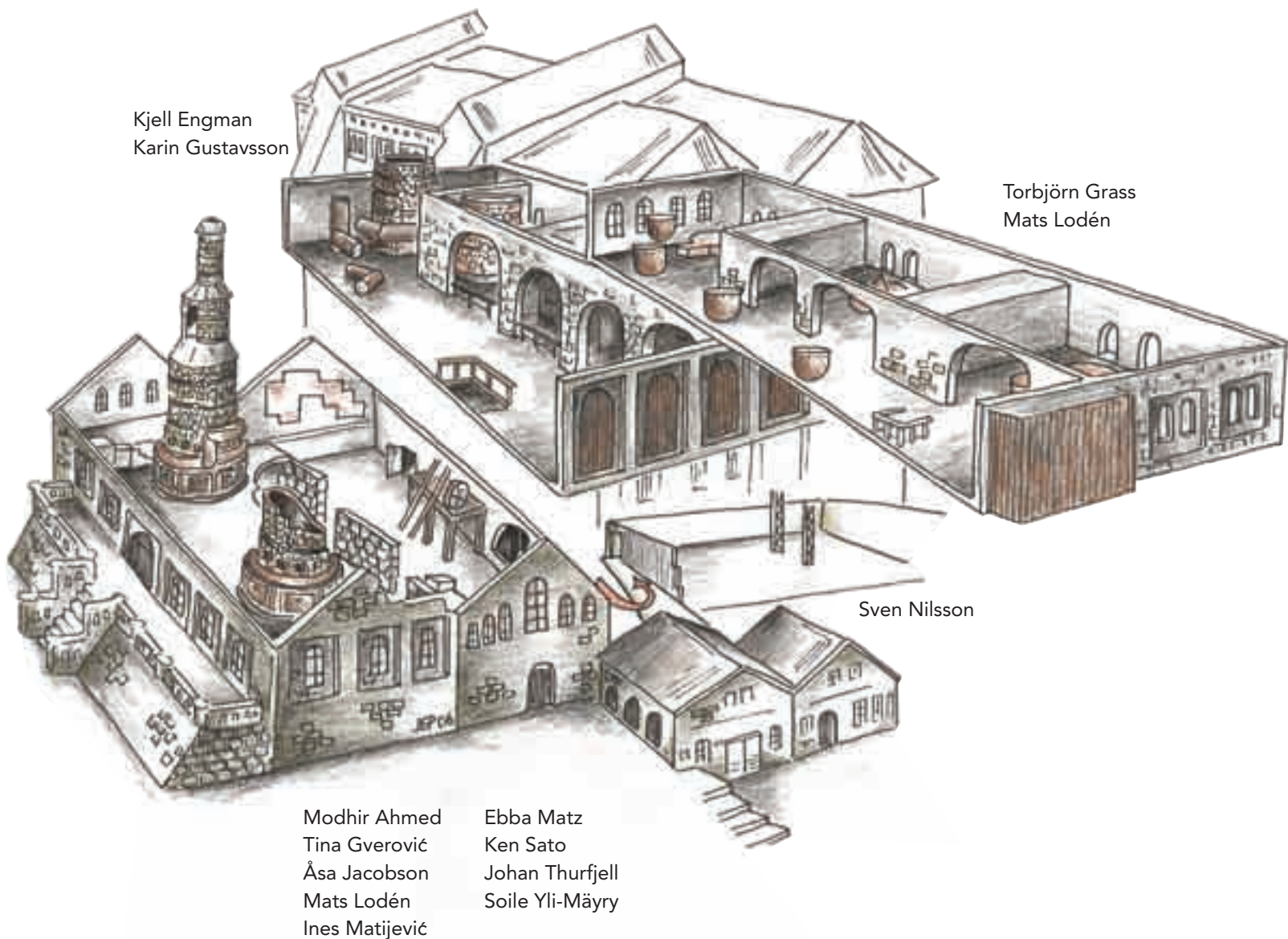
Close (not yet)
Produced by Art Productions, a part of
the Art and Technology program at
The Interactive Institute.
Production Manager: Ann-Sofie Sydow.
Programmer: Fredrik Petersson.

Installation

Soile Yli-Mäyry

Månsten/Moonstone
Asfaltshjärta/Asphalt Heart
Asfaltsdröm/Asphalt Dream
Drömbrygga/Dream Jetty
Drömaska/Dream Ash
Brinnande hjärta/Burning Heart
Brinnande dröm/Burning Dream
Brinnande sten/Burning Stone
Drömsand/Dream Sand
Sandeld/Sand Fire
Brinnande dörr/Burning Door

Målning/Painting
Skulptur/Sculpture
Målning/Painting
Skulptur/Sculpture
Målning/Painting
Skulptur/Sculpture
Målning/Painting
Målning/Painting
Målning/Painting
Målning/Painting
Skulptur/Sculpture

Kjell Engman
Karin Gustavsson

Torbjörn Grass
Mats Lodén

Sven Nilsson

Modhir Ahmed
Tina Gverović
Åsa Jacobson
Mats Lodén
Ines Matijević

Ebba Matz
Ken Sato
Johan Thurfjell
Soile Yli-Mäyry

